

**Vun frieher un heit for Bensmer Leit
Bergsträßer Anzeigebblatt 25.05.1950**

**De Bensmer Joahrmaikd vun frieher
2. Fortsetzung**

Am Reilings Eck häwwemer beroatschloagt, ob mer doich die Schuhgaß orrer die Hauptschdroaß weirer nunner mache sollte. Inde Schuhgaß woar e Gewuhl une Gedrick, daß aam de Oorem vegange is, wammer mädde noi geroare woar. Dort häwwese hiwwe un driwwe Holzgeschdelle uffgeschloae gehadde un die woarn vun owwe bis unne mit alle meegliche Schuh, Schdiwwel un Schdiwwlädde behenkt. Mer hett glaawe kenne, mer weer uffde Schuhbärs in Frankfort. Doo hot mer aa die Schdend vunde Bärnesenser bewunnern kenne mit lange Kette vun Benneldabbe, Filzschuh im Filzpandoffel in alle Farwe. Die Leit häwwe sich nor sou drum geresse. Bensmer hot mer wenig dort gesähe. Meischdens woarn däs Leit vun auswärts, vunde Noachberdärfer ausem Ried un Ourewoald un vunde Bäikschdroaß. Mer häwwe Schuhgaß Schuhgaß soi losse un sinn langsam die Hauptschdroaß nunnergemoachd.

Am Oigang zum „Drauwe“ hot de oald Singhof mim Bäjemoaschder van Gries geschdanne. Die zwaa häwwe sich vun doo aus den Menscheschdroom betroacht, där wuu sich die Hauptschdroaß nuff un runner gewelzt hot. Duggmaisig simmer anen vebei. Glei druff woar unser ganz Aagemäik uff klau Mennche mirreme Gaasebärdche gericht, däs wuu soi zwaa Aeärm uff die Fenschderbank geschditzt hot un mirreme vegniegde Gesicht uff die Menschemaß runnergelinst hot. „Wißter, wär däs is?“ hot de Kali uns zuugepischbert. „Däs is de Saaldenzer Knie, där wuu hoint Oowend soi Groußmodder uffeme Schubkaich iwwers Saal balaasiert. Säter net däs Saal doo owwe, woas vum ewwerschd Dachgaiwel vum Drauwe bis zum Roathustärmche geschbannt is? Liewer Schwaan, doo kennter woas erläawe!“ Ganz schichdern un veschdouhle häwwemer uns däs uuschoiboar Mensche ougeguggd. In soim Saaldenzerkoschdiem häwwemern joo all gekennt. Er is faschd jeeres Joahr noach Bensmer kumme. Awwer sou in allerneeschder Neh un doodezoo noch ineme gewöhnliche Ouzugg wie die annern Leit, däs woar for uns doch äbbes ganz neies. —

Mer woarn die poar Schritt vuns Reilings här hinner de Mäikdschdend uffem Trottwaag gange, um schnäller färrou ze kumme. Awwer am Saafesierer Seib soim Lääddche hot uns souen schroher Kärl, där wuu däikische Honig feil geborre hot, runnergejoagt. De Seib mit soiner diefe Baßschdimm horrem aa noch Räächd gäwwe. — Gäjeniwwer vum Seib hot e oaldi Zischeunern mirreme gäale Kobbduch geschdanne. Uffeme Dischel woar en houche Kewwig un owwedruff hüt en Babbegi gehockt. „Hier, meine Herrschaften, können Sie einen Blick in die Zukunft tun!“ hotse geruufe. „Dieser seltene Vogel, gibt Ihnen Aufschluß über Ihr späteres Leben!“ hotse geruufe un hot debei wie ehrn Babbegi die Aage vedreht. „Lassen Sie diese einmalige Gelegenheit nicht vorübergehen!“ hotse als wirrer geruufe. „Dieser Blick in die Zukunft kostet nur zehn Pfennige! Sie werden es nicht bereuen!“ — „Ei, ich deet aa gäärn mool wisse, woas aus meer noch wärd“, hots Jaggebl gesoat un hat soi zäihe Penning hiegeleggd. Duo hot die oald Häx uff Babbdeckelschoachdel geklobbt, die

wuu mit laurer Briefelchin vollgeschdobbd woar unde Babbegei hot mit soim Schnawwel aan vun deene veele Brief rausgepickt. De Jaggobb horren uffgeresse un doo hot droigeschdanne, dassen e blond Määdche liewe deet, dasser ball vehaijert weer un dasser mool Schbaß an soine Kinner erläwwe deet. De Jaggobb is ganz rout worrn sou horrer sich gescheemt. Däs Briefel horrer kreiz un quer verobbd un wäkgeschmesse. „For die zäihe Penning heerich mer aa besser e Guutzelschdang kaaft“, horrer ganz traurig gemaant, doo heerich wenigschdens äbbes devuu gehadde.“ — „Da!“, horren de Kali getreeschd „da! hoschde aani vun moine!“ Er wollt aani aus soim Sack rausnemme. Au Backe! Beinoh heerer soi Hand net mäih rausgebroachd. Soi Zoggerschdange woarn ganz vewaascht un där klääwerige Matsch hot soi ganz Hoosedasch ausgefillt. — „Sieschde, jetz hoschde de Saload!“ hots Frenzel triumphiert. „Häwwichder net vorhint gesoat Uuräächd Gut gedeiht net?“ — De Kall is ganz klaalaut worrn. Ausgerächend woarn däs soi neischde Hoose un soi Modder horrem noch äxdraa oubefohle gehadde, joo kaan Fläcke druffzemache unse ze schoone. — Awwer unser Kall woar glei wirrer iwwer alles wäk, besunnerschd wieer die Drehoijel vunde Rentschuul vors Lickroode gehäijett hot. Uff dem Platz, wuu heit de Baijerwehrbrunne schdäiht, hot neemlich bei jeerem Joahrmäikd e Reitschuul geschdanne. Däs woars billigschde Vegniege for unseraas. Jeeri Tuur hot nor drei Penning gekoschd. Mer hot sich umen Platz uffde vorderschde Gail balge misse, weil sich jeerer doo druff hocke wollt. Jeerem woars drum ze duu, den Mässingring ze zieje, där wuu aneme Poschde außerhalb vunde Karusäll hie und här gebambelt hot un vun soueme Reitschuulmann mirrere Handkett in Bewegung gesetzt worrn is. Wems geglickt woar, im Vebeifoahrn den Ring ze vewische un rauszerobbe, hot die neechschd Tuur for umesunschd foahrn därfe. De Kall woar doodroi Moaschder un richdig, aa däs mool horrer den Ring dreimool hinnernanner geschnabbd. Wieerns värde Mool aa beinoh gedabbschd heet, hot där Reitschuulmann sou ande Kett gerobbd, daß där Ring houch in die Häih geschnärt is unde Kall in die Lufd gegreffe hot. „Däs is Beschiß“, horrer dem Reitschuulmann beim neechschde Vebeifoahrn zuugeruufe. Där hot nor gelacht un alles ringserum hot mitgelacht. — E Reitschuul vun doomools is net wie heit mirreme Modoor gedrewwe worrn. Die Schdell horren Gaul vesähe, där wuu annerer Querschdang ougeschärtt woar un inwennig vum Karusäll im Kreis rumgeloffe is. Meischdendaals woarns oabgerackerte Klebber die roinschde Klaarerräche. Manchmool hot soue Märr nimmäih weirergekennt un is im Laafe oigeschloofe. Doodruff häwwemer gewoart. Doo hoots neemlich pletzlich gehaaße: „Alla ehr Buwwe! Drickt mool bissel. Wie de Wind simmer ins Rundäll vunde Reitschuu. gehubbst un jeerer vun uns hot aa vunde Mässingschdänge vewischd un dann is die Drickerei lousgange, daß die Reitschuul nor sou rumgeschnärt is. Zum Loh for unser Aeärwet häwwemer e paar Mool for umesunschd foahrn därfe. —

Ans Olffe häwwemer uns in die grouß Doorhal noigedrengt. Dort woarn hiwwe un driwwe ande Wend alle Sorte Bilder mit Klammern an dinne Weschloincher uffgehenkt. Doo woarn Jääjersleit in griine Wems oabgebild, wiese groad uff Hoase, Raih, wille Ente un Fäldhinkel geschosse häwwe. Aa Wilddieb hot mer doo gesähe, die wuu groad en Härsch uffhäiwe un sich devuumache wollte. Awwer schun woar de Färschder doo un hot soi Flint uffse ougeleggt. Nääwedrou hots Bild vunde Menscheoalder gehanke vum Kind inde Wieh bis zum oalde Mann, där wuu sich nor noch uff zwaa Schdägge hot fortbeweege kenne un als Gäjeschdick die veschiedene Lääwensschdend vum Bällsack bis zum Keenig mirrerer Kroon uffem Kobb. Aa die grouß rout Rous hot net gefehlt, wuu in kaaner Bauernwärtschaft hot fehle därfe. Säll Bild woar aans vunde gangbaarschde Adiggel schun vun wäje dem bekannte Värsel, wuu drummerumm geschdanne hot:

„Die Rose- blüht, der Dorn der sticht,
Wer gleich bezahlt, vergißt es nicht!“

Wammer doomools aa noch net den Schbruch gekennt hot, den wuu mer heitzedoa faschd
in jeerem Blummeloare sähe kann

„Laßt Blumen sprechen!“

hot mer doch schon gewißt, daß mer oft weiter demit kimmt, wammer aam äbbes doich die
Blumm sou hinnerum beibringt, als wammer glei zu massiv kimmt.

Awwer de gräischde Daal vun deene Bilder, die wuu dort ausgehanke häwwwe, woarn
Heilgebilder. Faschd doich die Bank woarnse farwig, zum Daal sogoar mit Silwer un Gold
veziert. Es hot deire gäwwwe un wolfelne, klaane un grouße, uff dinn Babier gedruckte un uff
dick Loinebabier in Eldruck.

„Je noach de Gräiß vum Portmonai,
Woarase daals gaschdig un daals schäi,“

Ande Middelbrick hot faschd immer desälwe Leierkaschdemann gehockt un soi Oijel
gedreht. Soi Fraa, e därrabbelig Geschdell hot sein Oejelklang noch doich ehrn Gesang
gehowwe un doodebei es Gäld oigesammelt. Bei dem Duudelkaaschde häwwwe e Poar Teen
gefehlt un an ehre Schdell hots gebuffd un gezischd. E Melodie hot dann ungefehr sou
geklunge:

„Wer nennt mir jene Zsch Zsch, die allein
Auf steiler Pff Pff erblüht im Sonnenschein.“

orrer

„Zu jener Zech Zsch, wie liebt' ich dich mein Pff Pff
Ich hätt Zsch Zsch die Spur von deinem Tritt,
hätt gerne Pff Pff für dich hingegeben,
Und dennoch Zsch Zsch, du hast mich nie geliebt!“

Fortsetzung folgt, ist.